

PROLOOG

Washington

De man van Lauren Heller verdween kort na halfelf op een regenachtige avond.

Ze liepen naar hun auto na een diner in zijn favoriete Japanse restaurant aan Thirty-third Street in Georgetown. Roger, een groot sushikenner, vond Oji-San het beste, authentiekste restaurant in heel Washington. Lauren was het om het even. Rauwe vis was rauwe vis, vond ze; leuk om te zien, maar niet eetbaar. Roger daarentegen – de Mussolini van de maki, de Stalin van de sashimi – nam nooit genoegen met minder dan het beste. ‘Hé, ik ben toch ook met jou getrouwd?’ had hij op de heenweg gezegd, en wat zou ze daar tegen in kunnen brengen?

Ze was al blij dat ze eindelijk weer eens een avond met elkaar uitgingen. Dat hadden ze in bijna drie maanden niet gedaan.

Niet dat het zo’n gezellige avond was. Hij was er nauwelijks met zijn gedachten bij. Blijkbaar piekerde hij over iets. Aan de andere kant had hij dat wel vaker, soms dagen achtereen. Zo rekende hij af met de stress op kantoor. Dat was typisch iets voor mannen, had ze altijd gedacht. Mannen kropten hun problemen vaak op. Vrouwen brachten ze meestal tot uiting, werden emotioneel, gingen schreeuwen of huilen of maakten zich gewoon kwaad en konden er uiteindelijk veel beter tegen. Als dat geen emotionele intelligentie was, wat dan wel?

Maar Roger, van wie ze hield en die ze bewonderde en die waar-

schijnlijk de intelligentste man was die ze ooit had ontmoet, ging met stress om zoals de meeste mannen. Daar kwam nog bij dat hij niet graag over dingen praatte. Zo was hij nu eenmaal. Zo was hij opgevoed. Ze herinnerde zich dat ze een keer tegen hem had gezegd: ‘We moeten praten,’ en dat hij toen had geantwoord: ‘Dat zijn de drie meest angstaanjagende woorden in onze taal.’

Hoe het ook zij, ze hadden een regel: niet praten over het werk. Omdat ze allebei voor Gifford Industries werkten – hij in een hoge functie op financiën, zij als secretaresse van de president-directeur –, was dat de enige manier om te voorkomen dat hun werk in hun privéleven binnendrong.

Daarom zei Roger onder het eten bijna geen woord. Elke paar minuten keek hij op zijn BlackBerry, en intussen stopte hij zijn nigiri gedachteloos in zijn mond. Zij had iets besteld wat door de ober was aanbevolen, iets wat goed klonk maar uit laagjes in miso ge-weekte zwarte kabeljauw bleek te bestaan. De specialiteit van het huis. Jakkas. Ze raakte het niet aan, nam wat hapjes van haar zee-wiersalade, dronk te veel sake en werd een beetje tipsy.

Ze waren door Cady’s Alley gelopen, een smal voetgangerspad van keistenen, met aan weerskanten oude bakstenen pakhuizen die helemaal verbouwd waren en waarin nu Duitse keukenzaken en Italiaanse lampenboetieks gevestigd waren. Hun voetstappen galmden hol.

Boven aan de betonnen trap naar Water Street bleef ze staan en vroeg: ‘Heb je trek in ijs? Bij Thomas Sweet misschien?’

Het licht van een straatlantaarn viel op zijn witte tanden, zijn krachtige neus, de wallen die hij de laatste tijd onder zijn ogen had. ‘Ik dacht dat je op dieet was.’

‘Ze hebben daar suikervrij ijs dat best lekker is.’

‘Dat is helemaal aan P Street, hè?’

‘Er is een Ben & Jerry’s aan M Street.’

‘Het is niet leuk voor Gabe als we zo laat thuiskomen.’

‘Hij redt zich wel,’ zei ze. Hun zoon was veertien, oud genoeg om in zijn eentje thuis te zijn. Eigenlijk voelde Gabe zich niet helemaal op zijn gemak als hij alleen thuis was, maar dat zou hij nooit

toegeven. Die jongen was net zo koppig als zijn ouders.

Water Street was donker en uitgestorven, een beetje onheilspellend op dat uur van de avond. Langs een draadgazen afrastering stond een rij auto's geparkeerd, met daarachter de rommelig begroeide oever van de Potomac. Rogers zwarte Mercedes s-klasse stond tussen een wit busje en een gedeukte Toyota.

Hij bleef even staan, zocht in zijn zakken en draaide zich toen abrupt om. 'Verdomme. Ik heb mijn sleutel in het restaurant laten liggen.'

Ze kreunde. Ze ergerde zich, maar wilde er geen toestand van maken.

'Jij hebt die van jou zeker niet bij je?'

Lauren schudde haar hoofd. Ze reed bijna nooit in zijn Mercedes. Zijn auto was hem heilig. 'Heb je in je zakken gevoeld?'

Om te bewijzen dat hij dat had gedaan klopte hij op de zakken van zijn regenjas, zijn broek en het jasje van zijn pak. 'Ja. Ik heb ze zeker op de tafel in het restaurant laten liggen toen ik mijn BlackBerry pakte. Sorry. Kom mee.'

'We hoeven niet allebei terug. Ik wacht hier wel.'

Ergens beneden knetterde een motor voorbij. Boven hen was er het ononderbroken gebulder van vrachtwagens op de Whitehurst Freeway.

'Ik wil niet dat je hier in je eentje staat.'

'Er overkomt me niets. Wil je wel opschieten?'

Hij aarzelde, deed een stap naar haar toe en kuste haar plotseling op haar lippen. 'Ik hou van je,' zei hij.

Ze keek hem na toen hij vlug door de straat liep. Ze vond het prettig om dat 'Ik hou van je' te horen, maar ze was het eigenlijk niet gewend. Roger Heller was een goede echtgenoot en vader, maar niet iemand die voortdurend zijn liefde betuigde.

Een kreet in de verte, gevolgd door rauw gelach: studenten, waarschijnlijk van de Georgetown of de George Washington University.

Een schuifelend geluid op het wegdek achter haar.

Ze draaide zich om, voelde een plotselinge windvlaag, en toen

werd er een hand over haar mond geklemd.

Ze wilde schreeuwen, maar haar kreet werd gesmoord door de grote hand. Ze spartelde verwoed tegen. Roger was zo dichtbij. Op nog geen honderd meter afstand. Zo dichtbij dat hij zou kunnen zien wat er met haar gebeurde, als hij zich alleen maar omdraaide.

Krachtige armen grepen haar van achteren vast.

Ze moest Rogers aandacht trekken, maar op deze afstand kon hij niets horen, want alles werd door de verkeersgeluiden overstemd.

Draai je om, verdomme! dacht ze. *Allemachtig, draai je nou om!*

‘Roger!’ riep ze, maar het kwam er als gejuengel uit. Ze rook goedkope eau de toilette, vermengd met muffe sigarettenrook.

Ze probeerde zich weg te draaien, los te rukken, maar haar armen zaten in de klem tegen haar lichaam, en er werd iets kouds en hards tegen haar slaap gedrukt. Ze hoorde een klik, er sloeg iets tegen de zijkant van haar hoofd, en meteen vloog er een bliksem-schicht van pijn door haar ogen.

Zijn voet. Trap op zijn voet – een halfvergeten cursus zelfverdediging van lang geleden.

Trap op zijn wreef.

Ze stampte met haar linkervoet, raakte niets en schopte naar achteren. Haar voet dreunde met een hol metaalgeluid tegen de Mercedes. Ze wilde opzij zwenken, en...

Roger draaide zich plotseling om; blijkbaar had hij het geluid gehoord. Hij riep: ‘Lauren!’

Hij rende door de straat terug.

‘Wat doe je met haar?’ riep hij. ‘Waarom háár?’

Er sloeg iets tegen haar achterhoofd. Ze proefde bloed.

Ze probeerde iets te begrijpen van wat er gebeurde, maar ze viel achterover, stortte omlaag, en dat was het laatste wat ze zich herinnerde.

1

Los Angeles

Het was een donkere, stormachtige avond.

Eigenlijk was het niet stormachtig, maar het was donker, regenachtig en naargeestig, en voor Los Angeles was het ook verdomd koud. Ik stond om elf uur 's avonds in de motregen in het akelige gele licht van natriumlampen, gekleed in een fleecetasje en een spijkerbroek, die drijfmat waren, en met fraaie leren schoenen aan, die het op deze manier niet lang meer zouden maken.

Ik had die schoenen voor een absurd bedrag met de hand laten maken in Londen, en ik nam me voor om mijn werkgever, Stoddard Associates, de schade in rekening te brengen, al was het alleen maar uit principe.

Ik had geen regen verwacht, al had ik natuurlijk op Buienradar kunnen kijken. Per slot van rekening was ik een privédetective op internationaal niveau, iemand van wie ze zeiden dat hij alles te weten kon komen.

‘Dat is hem,’ bromde de man naast me, en hij wees naar een vliegtuig op zo'n honderd meter afstand. Hij droeg een lange gele oliejas met capuchon – hij had me er in het kantoor niet een aangeboden – en zijn gezicht was in schaduw gehuld. Ik zag alleen zijn borstelige witte snor.

Elwood Sawyer was het hoofd beveiliging van Argon Express Cargo, een concurrent van DHL en FedEx, maar dan veel kleiner. Hij was niet blij met mij, maar dat kon ik hem niet kwalijk nemen. Ik zou

zelf ook liever ergens anders zijn. Mijn baas, Jay Stoddard, had me hier op het laatste moment naartoe gestuurd om een noodsituatie af te handelen voor een nieuwe cliënt van wie ik nooit had gehoord.

In de afgelopen vierentwintig uur was een hele vliegtuiglading verdwenen. Iemand had een van hun vliegtuigen op dit kleine regionale vliegveld ten zuiden van Los Angeles leeggehaald. Tienduizend kilo dozen, enveloppen en pakjes die de vorige dag uit Brussel waren aangekomen. Weg.

Het verlies was niet te becijferen. Duizenden verdwenen pakjes; dat betekende duizenden woedende klanten en rechtszaken van hier tot ginder. Een deel van de lading behoorde toe aan één klant, de Traverse Development Group, en die had mijn firma ingehuurd om hun zending te vinden. Ze vonden het erg belangrijk en waren dan ook echt niet van plan het zoeken naar de verdwenen spullen aan een tweederangs transportbedrijf over te laten.

Maar het laatste wat Elwood Sawyer wilde, was dat een dure privé-detective uit Washington met een stel luxe schoenen aan hem kwam vertellen wat hij allemaal verkeerd had gedaan.

Het transportvliegtuig waar hij naar wees, stond daar donker en in zijn eentje, nat van de regen en glimmend in de vliegveldverlichting. Zoals alle toestellen van Argon was het glanzend wit, met de naam van het bedrijf in dikke oranje helveticaletters op de romp. Het was een Boeing 727, groot en indrukwekkend.

Een vliegtuig van dichtbij is prachtig om te zien. Veel ontzagwekkender dan van binnenuit gezien, als je klem zit doordat dege-
ne die voor je zit zijn stoel helemaal naar achteren heeft laten kantelen, tegen je knieën aan. Op het platform stonden zo'n twintig vliegtuigen op een rij. Sommige, nam ik aan, bleven daar het hele weekend staan, andere alleen de komende nacht, want de verkeers-toren ging om tien uur dicht. Er waren blokken voor hun wielen gezet en om elk toestel heen stonden grote pionnen om mensen uit de buurt te houden.

‘Laten we binnen gaan kijken, Elwood,’ zei ik.

Sawyer keek me aan. Hij had bloeddorlopen hondenogen met grote wallen eronder.

‘Woody,’ zei hij. Niet dat hij vriendschap probeerde te sluiten; hij verbeterde me alleen maar.

‘Oké. Woody.’

‘Er valt niets te zien. Ze hebben alles weggehaald.’ In zijn rechterhand had hij een aluminium klembord met een scharnierend frame, zo’n ding waarmee vrachtwagenchauffeurs en politieagenten altijd rondlopen.

‘Mag ik toch even kijken? Ik heb nog nooit een transportvliegtuig vanbinnen gezien.’

‘Keller...’

‘Heller.’

‘Keller, wij hebben je niet ingehuurd, en ik heb geen tijd om voor gids te spelen. Als jij nou eens weer met het grondpersoneel ging praten, terwijl ik probeer uit te zoeken hoe iemand kans heeft gezien met drie vrachtwagens vol lading van dit vliegtuig weg te rijden zonder dat iemand iets opviel?’

Hij wilde naar de terminal teruglopen, maar ik zei: ‘Woody, luister nou. Ik ben hier niet om jou in diskrediet te brengen. We willen allebei hetzelfde: de lading terugvinden. Misschien kan ik helpen. Twee weten meer dan een.’

Hij liep door. ‘Ja. Nou, dat is heel attent van je, maar ik heb het momenteel nogal druk.’

‘Oké. Dus... Mag ik je naam gebruiken?’ zei ik.

Hij bleef staan, maar draaide zich niet om. ‘Waarvoor?’

‘Mijn cliënt zal om een naam vragen. Die kerel van Traverse Development is een lastig stuk vreten.’ In werkelijkheid wist ik niet eens wie van Traverse mijn firma had ingehuurd.

Woody kwam niet in beweging.

‘Je weet hoe die kerels werken,’ zei ik. ‘Als ik tegen mijn cliënt zeg dat Argon Express niet in hulp van buitenaf geïnteresseerd was, vraagt hij me om een naam. Misschien heeft hij wel bewondering voor je onafhankelijke instelling – dat je het in je eentje wilt opknappen. Aan de andere kant wordt hij misschien zo kwaad dat hij geen zaken meer met jullie wil doen. Voor hen is dat niet zo’n probleem. En dan komen er verhalen in de wereld. Bijvoorbeeld dat

jullie iets onder het tapijt willen vegen. Misschien dreigen ze zelfs met een gerechtelijke procedure. En binnen de kortste keren is Argon Express op de fles. En dat allemaal door jou.'

Woody bleef nog steeds gewoon staan, maar ik zag dat zijn schouder inzakten. Op de rug van zijn gele oliejas zaten vegen olie en viezigheid.

'Onder ons gezegd, Woody: ik vind het hartstikke goed van je dat je tegen Traverse Development durft te zeggen waar ze het in kunnen steken. Niet veel mensen hebben zoveel lef.'

Woody draaide zich langzaam om. Ik geloof niet dat ik iemand ooit zo langzaam en zo onverholen vijandig met zijn ogen heb zien knipperen. Hij liep naar het vliegtuig toe en ik volgde hem op de voet.

Er was een hydraulisch gezoem te horen, en het grote ladingluik ging open als de laadklep van een bestelbusje. Woody stond in de buik van het vliegtuig. Met een vermoeide handbeweging gaf hij te kennen dat ik naar binnen kon gaan.

Hij moest een noodaggregaat hebben aangezet, want er brandde licht in het toestel. Het kwam van een rij kale gloeilampen in een behuizing van metalen rasterwerk aan het plafond. Het interieur was net een spelonk. Je zag de rails waar de rijen stoelen vroeger hadden gestaan. Nu was er niets dan een zwarte vloer met rode strepen op de plaatsen waar de gigantische ladingcontainers moesten staan, maar niet stonden. De wanden waren wit en raamloos, bedekt met een papierwit materiaal.

Ik floot. Het laadruim was helemaal leeg. 'Was het vliegtuig vol toen het hier aankwam?'

'Ja. Twaalf iglo's.'

'Iglo's zijn containers, toch?'

Hij liep naar het open laadluik. De regen trommelde tegen de aluminium huid van het vliegtuig. 'Kijk zelf maar.'

Vlak naast ons waren personeelsleden een ander vrachttoestel van Argon aan het inladen. Ze werkten op de rustige, efficiënte manier van een team dat zoiets al duizend keer eerder had gedaan.

Twee mannen duwden een enorme container, tweeënhalve of drie meter hoog en met een vorm zoals een kind een huis tekent, van de achterkant van een vrachtwagen op het stalen liftplatform van een gigantische vorkheftruck. Ik telde zeven mannen. Twee om de iglo van de vrachtwagen af te duwen, nog twee om hem het vliegtuig in te rijden en één om de heftruck te bedienen. Twee anderen deden blijkbaar niet veel meer dan een aluminium klembord vasthouden en bevelen roepen. Het volgende vliegtuig in de rij, ook een witte Boeing maar niet van hen, werd van nieuwe brandstof voorzien.

‘Je moet met minstens vijf man zijn om twaalf containers uit dat vliegtuig te krijgen,’ zei ik. ‘Zeg, dit vliegtuig is gisteren binnengekomen, hè? Waarom hebben jullie zo lang met uitladen gewacht?’

Hij zuchtte van ergernis. ‘Internationale lading moet door de douane worden geïnspecteerd voordat we iets mogen doen. Dat is de wet.’

‘Dat duurt hooguit twee uur.’

‘Ja, normaal gesproken wel, maar in het weekend heeft de douane niet genoeg mankracht. En dus zeiden ze tegen de laders dat ze naar huis konden gaan. Ze verzegelden de boel en lieten alles daar staan tot ze tijd hadden voor een inspectie.’

‘Dus terwijl het vliegtuig hier stond, kon iedereen binnenkomen. Zo te zien blijven al die vliegtuigen hier de hele nacht onbeheerd staan. Iedereen kan er zo in.’

‘Zo gaat het op vliegvelden over de hele wereld, man. Als je een pasje hebt om op het vliegveld te komen, gaan ze ervan uit dat je overal mag komen. Dat noemen ze het “systeem van eerlijke mensen”.’

Ik grinnikte. ‘Da’s een goeie. Die moet ik onthouden.’

Woody keek me aan.

Ik liep door het inwendige van het vliegtuig. Er zat verrassend veel roest op plaatsen zonder witte verf of binnenbekleding. ‘Hoe oud is dit ding?’ riep ik. Mijn stem galmde. Het leek hierbinnen nog kouder dan buiten. De regen trommelde hypnotisch op de buitkant van het toestel.

‘Minstens dertig jaar. In 1984 zijn ze gestopt met het maken van Boeing 727’s, maar de meeste zijn in de jaren zestig en zeventig gemaakt. Het zijn echte werkpaarden. Zolang je ze onderhoudt, gaan ze eeuwig mee.’

‘Dus jullie kopen ze tweedehands?’

‘Ja. Dat doet iedereen. FedEx, DHL, UPS – we kopen allemaal gebruikte vliegtuigen. Het is veel goedkoper om een oud passagiersvliegtuig te kopen en het tot vrachttoestel te laten ombouwen.’

‘Wat kost zo’n ding?’

‘Hoezo? Wou je in zaken gaan?’

‘Iedereen heeft een droom.’

Hij keek me aan. Het duurde even voor hij begreep dat ik een grapje maakte. ‘Je hebt al zo’n kist voor driehonderdduizend dollar. Er staan er honderden op vliegtuigkerkhoven in de woestijn. Zoals je ook autokerkhoven hebt.’

Ik liep naar de voorkant van het toestel. Naast de deur zat het plaatje met gegevens, een roestvrijstalen rechthoekje ter grootte van een pakje sigaretten. Elk vliegtuig heeft er een. Ze worden aangebracht door de fabrikant en je kunt ze vergelijken met een geboorteakte. Hierop stond BOEING – DIVISIE COMMERCIEËLE VLIEGTUIGEN – RENTON, WASHINGTON. Het bouwjaar (1974) stond er ook bij, evenals een stel andere nummers: het model, het serienummer enzovoort.

Ik haalde een kleine Maglite tevoorschijn, keek van dichterbij en zag precies wat ik verwachtte.

Ik stapte achteruit naar buiten, de trap op, en de koude regen sproeide in mijn gezicht. Toen ik mijn hand uitstak, voelde ik de gladde buitenhuid van het vliegtuig. Ik streek over het Argon Express-logo en voelde iets. Een ribbel. De verf leek daar ongewoon dik.

Woody keek op een meter afstand naar me. Mijn vingers vonden de linkerbenenhoek van de meer dan een halve meter hoge letter A.

‘Jullie schilderen jullie logo er niet op?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk is het erop geschilderd. Wat...?’

De rand kwam los. Ik trok er nog wat aan, en het hele logo – een soort vinylsticker – kwam omhoog.

‘Kijk eens op dat plaatje,’ zei ik. ‘Het komt niet overeen met het staartnummer.’

‘Dat... dat kán niet!’

‘Ze hebben niet alleen de lading gestolen, Woody. Ze hebben het hele vliegtuig gestolen.’

2

Washington

‘Ik geloof dat ik haar oogleden zag bewegen.’

Een vrouwenstem, ver en galmend, die tot in de koortsige chaos van een droom doordrong.

Alles dieporanje, de kleur van de ondergaande zon. Mompelstemmen, een gestage hoge pieptoon.

Haar oogleden wilden niet open. Het was of haar wimpers aan elkaar gelijmd waren.

In de bloedoranje hemel vlogen sterren op haar af. Ze viel hals-overkop door een hemel vol sterren. Ze schitterden en vormden witte wolken met vreemde vormen, en toen werd het licht nog feller, veel te fel, en staken er naalden van pijn in de achterkant van haar oogballen.

Haar wimpers raakten los en fladderden als de vleugels van een vogel.

Nog meer hoge elektronische pieptonen. Niet regelmatig meer, maar door elkaar heen. Het was een kakofonie.

Een mannenstem: ‘Laten we een geïoniseerd calcium proberen.’

Gekletter van iets – borden? Voetstappen die zich verwijderden.

De man weer: ‘Zuster, is die test al binnen?’

De hese stem van de eerste vrouw: ‘Janet, wil je nu Yurovsky oppiepen?’

Lauren zei: ‘U hoeft niet te schreeuwen.’

‘Ze maakte een geluid. Janet, wil je nu metéén Yurovsky oppiepen?’

Ze probeerde weer te praten, maar gaf het op. Ze liet haar oogleden dichtvallen en de wimpers plakten weer aan elkaar vast. De naalden gingen weg. In haar achterhoofd had ze een ander soort pijn, diep en kloppend. Die pijn pulseerde in het ritme van haar hartslag. De ritmische pijngolven gingen op een klein plekje af, net achter haar voorhoofd en boven haar ogen.

‘Mevrouw Heller,’ zei de man, ‘als u me kunt horen, wilt u dan iets zeggen?’

‘Wat wilt u, ik schreeuw al!’ zei Lauren zo hard als ze kon.

‘Nu begrijp ik het,’ zei een van de vrouwenstemmen. ‘Alsof ze probeert te praten. Ik weet niet wat ze zei.’

‘Ik denk dat ze “au” zei.’

‘De dokter doet straks zijn ronde,’ zei een van de vrouwen.

‘Het kan me niet schelen wát hij doet.’ De vrouw met de hese stem. ‘Het kan me niet schelen of hij in een voorraadkast een zusster aan het naaien is. Als je hem niet meteen oppiept, doe ik het.’

Lauren glimlachte. Tenminste, dat dacht ze.

Er werd hard in haar hals geknepen.

‘Hé!’ protesteerde ze.

Haar oogleden vlogen open. Het licht was ondraaglijk fel en pijnlijk, maar alles was wazig en vaag, alsof er een wit gordijn over alles heen lag. Ze vroeg zich af of ze een paar uur had geslapen.

Een groot silhouet doemde op, kwam dichtbij en ging weer weg.

Een mannenstem: ‘Nou, ze reageert op pijnprikkels.’

Ik zal jou een pijnprikkel laten voelen, dacht Lauren, maar ze kon het niet zeggen.

Het waren twee silhouetten, besefte ze, maar ze kon zich niet concentreren. Alles was merkwaardig wazig, zoals wanneer je Lucille Ball in die vreselijke filmversie van *Mame* zag. Lauren had de verwaande Gloria Upson gespeeld toen ze op haar middelbare school *Auntie Mame* opvoerden, en ze had de film met Rosalind Russell

talloze keren gezien, maar de versie met Lucy vond ze verschrikkelijk.

‘Mevrouw Heller, ik ben dokter Yurovsky. Kunt u me horen?’

Lauren overwoog antwoord te geven, maar deed het niet. Te veel moeite. De woorden kwamen er niet zo uit als ze wilde.

‘Mevrouw Heller, als u me kunt horen, wil ik graag dat u uw rechterduim heen en weer beweegt.’

Daar had ze echt geen zin in. Ze knipperde een paar keer met haar ogen en kon wat helderder zien.

Ten slotte zag ze een man met een hoog voorhoofd en een lange kin, zo uitgerekt als het mannetje in de maan. Of als een paard. Het gezicht werd langzaam scherper, alsof iemand aan een knop draaide. Een kromme neus, inhammen in het haar. Zijn gezicht was naar haar toe gewend. Hij keek heel zorgelijk.

Ze bewoog haar rechterduim.

‘Mevrouw Heller, weet u waar u bent?’

Ze wilde slikken, maar haar tong was een grote wollen sok. Geen speeksel. *Ik zal wel uit mijn mond stinken*, dacht ze.

‘In een ziekenhuis, denk ik.’ Ze klonk schor.

Ze keek op. Een wit verlaagd plafond met op een van de panelen een roestvlek die niet veel vertrouwen inboezemde. Aan een U-vormige rail hingen blauwe gordijnen voor de privacy. Ze lag niet in een privékamer, maar in een grotere ruimte met veel bedden; misschien de intensive care. Aan een metalen standaard hing een zak met een doorzichtige vloeistof. Die zak was via een slang met haar arm verbonden.

Op de smalle tafel naast haar bed stond een reusachtig boeket bloemen in een bloemistenvaas. Ze rekte haar hals net ver genoeg om te kunnen zien dat het witte aronskelken waren, haar favoriete bloemen. Er schoot een bliksemschicht van pijn door haar ogen. Ze glimlachte en kreunde tegelijk.

‘Van Roger?’

Een lange stilte. Iemand fluisterde iets. ‘Van uw baas.’

Leland, dacht ze, en ze glimlachte bij zichzelf. *Dat is net wat voor hem*. Ze vroeg zich af wie de bloemen namens hem had besteld.

En hoe hij wist wat er met haar was gebeurd.

Ze trok de dunne deken recht. ‘Mijn hoofd doet pijn,’ zei ze. Ze voelde een bult onder de deken, boven op haar buik, en trok hem naar zich toe. De knuffel van een kind: een gele giraf met oranje vlekken en lelijke groene fluorescerende voeten. Hij was vuil en gerafeld. De tranen welden in haar ogen op.

‘Die heeft uw zoon vanmorgen afgegeven,’ zei een vrouw met een zachte, vriendelijke stem.

Ze keek opzij. Een zuster. Ze dacht: *Vanmorgen?* Dat betekende dat het nu geen ochtend meer was. Ze was in de war; ze was alle besef van de tijd kwijt.

Gabes dierbare Jaffie – als peuter kon hij ‘Giraffiti’ niet zeggen, de naam die op het etiket stond. Zijzelf eigenlijk ook niet. Wat lief van hem.

‘Waar is hij?’

‘Met uw zoon is niets aan de hand, mevrouw Heller.’

‘Waar is hij?’

‘Hij zal wel thuis in bed liggen. Het is laat.’

‘Hoe... laat is het?’

‘Het is twee uur ’s nachts.’

Ze probeerde de zuster aan te kijken, maar toen ze haar hoofd draaide, werd de pijn bijna ondraaglijk. Hoe lang was ze buiten westen geweest? Ze herinnerde zich dat ze kort voordat Roger bij de auto terug was op haar horloge had gekeken en dat het toen tien uur achtentwintig was geweest. Bijna halfelf op vrijdagavond. Niet lang daarna was ze overvallen. Ze probeerde te rekenen. Vier uur? Minder: drieënhalf?

Lauren haalde diep adem. ‘Wacht eens. Wanneer is Gabe geweest? U zei... u zei “vanmorgen”, maar hoe laat is het...?’

‘Zoals ik al zei, net na twee uur ’s nachts.’

‘Op zaterdag?’

‘Zondag. Zondagmorgen, om precies te zijn. Of zaterdagavond. Het is maar hoe je het bekijkt.’

Haar hersenen voelden aan als modder, maar ze wist dat de zuster het mis moest hebben. ‘Zaterdagmorgen, bedoelt u.’

De zuster schudde haar hoofd en keek toen de dokter met het paardengezicht aan, die zei: ‘U bent meer dan vierentwintig uur bewusteloos geweest. Misschien nog langer. Het zou ons helpen als u ongeveer wist wanneer u bent overvallen.’

‘Vierentwintig... uur? Waar is... Waar is Roger?’

‘Zo te zien hebt u een lelijke klap op uw achterhoofd gehad,’ zei de dokter. ‘Voor zover we kunnen nagaan, hebt u alleen een kleine spiraalbreuk in de schedelbasis. Verder geen verwondingen. De CT-scan geeft geen hematomen of bloedproppen te zien. U hebt heel veel geluk gehad.’

Dat hangt ervan af wat je onder geluk verstaat. Ze herinnerde zich de paniek op Rogers gezicht. De armen die haar van achteren vastpakten. Zijn kreet: ‘Waarom háár?’

‘Is Roger ongedeerd?’

Stilte.

‘Waar is Roger?’

Geen antwoord.

Ze voelde koude slierten van angst in haar buik.

‘Waar is hij? Gaat het goed met Roger of niet?’

‘Er zijn twee politiemannen geweest om met u te praten,’ zei hij. ‘Maar als u denkt dat u er niet aan toe bent, hoeft u niemand te woord te staan.’

‘De politie?’ De tranen stonden weer in haar ogen. ‘Lieve help, wat is er met hem gebeurd?’

Een lange stilte.

‘O god, nee,’ zei Lauren. ‘Zegt u dat hij ongedeerd is.’

‘Ik vind het heel erg, mevrouw Heller,’ zei de dokter.

‘Wat? Alstublieft! Zegt u dat hij in leven is!’

‘Ik wou dat ik dat kon zeggen, mevrouw Heller, maar we weten niet waar uw man is.’